

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΣΑΙΚΣΠΗΡ: «Πολύ κακό για τίποτε». Θίασος Κατερίνας Άνδρεάδου. — Είναι η πρώτη φορά που μου δίνεται ευκαιρία να γράψω για την κ. Άνδρεάδου, της οποίας την εργασία παρακολουθώ από την αρχή της εμφάνισής της. Ξαναφέρνω στο νοῦ μου τούς κυριότερους ρόλους που έχει δημιουργήσει: Τη μοιραία φιλόρεσκη στο «Ένω τὸ πλοῖο ταξιδεύει», τὴ δραματικὴ κοπέλλα στὶς «Σκηνές τοῦ δρόμου», τὴν ἀπλὴ ὑπὴρτρια πού γνωρίζει τὸν ἐαυτὸ της στὸς «Νοικάρηδες τῆς Κας Σάρπ», τὴν ἔξυπνη, διαβουλευμένη τυχοδιώκτρια στὸ «Τέλος τῆς Κας Τσάνεῦ», τὴν περίφημη Στριγγλα τοῦ Σαίκσπηρ, τὴ γλυκεῖα κι' ἡρεμὴ καλλιεργημένη γυναικεία προσωπικότητα στὸν «Κάπτειν Μπρασμπάουντ».

Πάντα μετρημένη, εὐγενική, φίνα, πολὺ φίνα, κι' ἔξυπνη στὴν ἀπόδοσή της. Διαλέγει ἀσφαλῶς με πολλή προσοχὴ τὸς ρόλους πού τῆς ταιριάζουν, ὅπως καὶ τὰ ἔργα πού παίζει. Κι' εἶναι κατὰ τοῦτο πολὺ ἀξιέπαινη, τουλάχιστο στὴν τελευταία περίοδο πού εἶναι καὶ μόνη της ὑπεύθυνη γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν ἔργων. Ξέρει νὰ συνδυάζει τὶς αἰσθητικὲς ἀπαιτήσεις ἑνὸς καλλιεργημένου αἰσθητηρίου με τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐνσαρκώσει σι γυενικὲς με τὴν ἰδιοσυγκρασία τῆς ἡρωίδες. Ποτὲ δὲ θυσιάσε τὸ πρῶτο στὴν ἀδυναμία της γιὰ τὸ δεύτερο. Προσπάθησε καὶ τὰ δυὸ νὰ τὰ συνδυάσει ὡς τώρα. Ἄλλοῦ ἔκαμε ἀβάρεις: Στὶς οἰκονομικὲς ἐπιδιώξεις καὶ στὶς εὐκόλες ἐπιτυχίες.

Κάποιο δαιμόνιο ἀνώτερης καλλιτεχνικῆς μανίας τὴν αἰσθηλατεῖ. Γι' αὐτὸ παρατᾶ θέσεις πού ἄλλοι φιλοδοξοῦν νὰ κατέχουν, γιὰτὶ δὲ μπορεῖ νὰ

ὑπεριμένει, φυτοζωώντας, τὶς σπάνιες εὐκαιρίες πού παρουσιάζονται σ' ἕνα μεγάλο συγκρότημα ἡθοποιῶν γιὰ νὰ βρεθεῖ ὁ κατάλληλος ρόλος γιὰ τὸ ταλέντο της. Δὲ φαντάζομαι ἀπὸ φιλοδοξία νὰ διευθύνει δικὸ της θίασο. Μᾶλλον ἀπὸ τὴν ἀδάμαστη ἀνάγκη νὰ δρᾷ, νὰ ἐκφράζεται, νὰ ἀρτιώνεται ὁλοένα. Ἄνησυχο πνεῦμα, λίγο πεισματάρικο κι' ἀνυπόταχτο, σὰν τὶς ἡρωίδες πού τῆς ἀρέσει νὰ ἐνσαρκώνει, ρίχνεται στὴν τρικυμία καὶ κυνηγᾷ τὴ νίκη μέσα ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες δυσκολίες.

Κι' ὀφείλομε νὰ ὁμολογήσουμε—γιατὶ νᾶμαστε δύσκολοι σὲ τόση προσπάθεια;—πὼς σ' ἕνα μεγάλο βαθμὸ καταφέρνει τὸ σκοπὸ της. Μᾶς ἔχει ἐμφανίσει πάντα με στοργὴ κι' εὐσυνειδησία περίφημα ἔργα καὶ παρ' ὅλες τὶς ἀδυναμίες πού σὰν σύνολο παρουσιάζει ὁ θίασός της, ἔχει προσθέσει στὴν Ἀθήνα ἕνα τρίτο καλὸ θέατρο, κοντὰ στὰ δυὸ ἄλλα μεγάλα.

Μὲ τὶς κωμωδίες τοῦ Σαίκσπηρ ἔχει κάνει καὶ πέρυσι καὶ φέτος τὴν ἑναρξὴ της. Τὸ ἀνεξάντλητο κέφι, ἡ ποίηση κι' ἡ τσαχπινιά πού ἀποτελοῦν τὴν οὐσία τους, ἡ ἑλαφρὴ καὶ διαβολικὴ ἐξυπνάδα πού χαρακτηρίζουν τὸς ἡρώες τους, τὸ ξεχείλισμα τῆς καλῆς καρδιάς πού σκαρώνει εὐγενικὲς φάρσες καὶ κάνει θέατρο τῆ ζωῆ, γιὰ νὰ τὴ γεμίσει με περισσότερὴ χαρὰ κι' εὐθυμία, ταιριάζει τόσο στὴ δικὴ της διάθεση. Πάντα ὑπάρχει μιὰ ἡρωίδα πού τῆς ταιριάζει στὰ αἰῶνια ντουέτα τῆς τρυφερότητος καὶ σκανδαλιάς, πού ἀρέσει στὸ Σαίκσπηρ νὰ δημιουργεῖ στὰ πνευματικὰ του αὐτὰ παιχνιδίσματα.

Ἕνας τέτοιος ρόλος πολὺ δικός της ἦταν κι' ἡ Βεατρίκη τοῦ τελευταίου ἔργου. Τὸν ἀπέδωσε με φινέτσα καὶ χάρη, ἀλήθεια, πριγκηπική. Εἶναι βέβαιο πὼς ἄθελα θυμᾶται ὁ ἀκροατὴς παρόμοιους ἄλλους ρόλους της, μὰ εἶναι, φαίνεται, ἀναπόφευκτο, ὅταν διαλέγονται οἱ ρόλοι σύμφωνα με τὶς ἰκανότητες τῶν ἡθοποιῶν. Πάντως ἡ κ. Άνδρεάδου κάνει μεγάλη προσπάθεια ἀνανέωσης, μὰ εἶναι πολὺ δυνατὸς ὁ ἐαυτὸς της καὶ δὲν τοῦ ξεφεύγει ὁλότελα. Ὅμως ἔχει τόση γοητεία καὶ προσωπικότη-

τα τὸ καλλιεργημένο της παίξιμο.

Οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ σὰν σύνολο πολὺ καλύτεροι ἀπὸ ἄλλοτε. Ἰδιαίτερα οἱ κ. Ἀποστολίδης καὶ Φαρμάκης. Ὁ κ. Χριστογιαννόπουλος δὲν πιστεύω νὰ εἶχε κατανοήσει τὸ ρόλο του. Στὸ τέλος, μετὰ τὸν ὑποθετικὸ θάνατο τῆς Ἡρώς, δὲ μπορεῖ νὰ χει τόση ξένοιαστη ἔκφραση καὶ νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὰ λόγια πού ζητοῦν νὰ καλύψουν τὴν ψυχὴ. Οἱ ἡρώες τοῦ Σαίκσπηρ καὶ στὰ πιὸ ἑλαφρὰ ἔργα του ἔχουν συνέπεια καὶ διακρίνονται σὰν τὸς ἡρώες τῶν παραμυθιῶν γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴν ὡς τὸ θάνατο ἀφοσίωσή τους. Ὁ κ. Χριστογιαννόπουλος, πού στὴν ἀρχὴ κάπως κατάφερε νὰ δώσει τὴ θερμὴ τοῦ ἐρωτευμένου, πρόδωκε στὸ τέλος τὸ ρόλο του.

Τὸνέβασμα σχετικὰ με τὰ μέσα καὶ τὸ γῶρο πού διαθέτει τὸ θέατρο ἦταν πολὺ φροντισμένο, μόνο πὼς ὅλα κάπως βαλμένα σὲ σύνορα. Μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια κι' εὐσυνειδησία διέκρινε τὴν παράσταση σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειές της. Ἡ ἐργασία τῆς κ. Άνδρεάδου συνεχίζει ἀνηφορικὰ τὴν πορεία της.

Ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Κουρήτη πολὺ προσαρμοσμένη στὸ πνεῦμα τοῦ ἔργου κι' ἡ μετάφραση τοῦ κ. Ποριώτη ὁμολογῶ πὼς δὲ με στενοχώρησε με τὸς κάποιους ἰδιωματισμούς της. Μερικὲς σκόρπιες λέξεις, φευγαλέα ξαφνίσματα, δὲν κατορθώνουν νὰ μειώσουν τὴ γενικὴ ἐντύπωση πού δείχνει μιὰ ἐργασία πολὺ εὐσυνειδητή.